

Jettenaren van de wereld

Jettenaren met Cubaanse roots, ze lopen niet dik bezaaid. Hooguit een vijftal zijn het er. Het is dan ook voor een Cubaan niet vanzelfsprekend om de Belgische nationaliteit te verwerven. Zelfs voor een verblijfsvergunning moesten Yohanys Camaliche Suárez en haar man hemel en aarde verzetten.

Tot 2014 leidde Yohanys Camaliche Suárez een zorgeloos leventje in het dorpje Puerto Esperanza in de Cubaanse provincie Pinar del Río. Ze had er enkele jaren daarvoor haar hogere studies voortijdig afgebroken en werkte er sindsdien als dienstster in een lokaal restaurant. Tot in datzelfde restaurant een jonge dertiger uit België langskomt en als een blok valt voor de jonge Cubaanse. ‘In al die jaren dat ik er werkte, was ik nog nooit een intieme relatie aangegaan met een toerist’, weet ze nu, vijf jaar later, te vertellen. ‘Ik was zelf eerder op mijn hoede om iets met hem te beginnen. Ik hield mezelf voor dat ik voor hem misschien wel de zoveelste vakantieliefde op rij was.’ Maar dat duidelijk buiten de waard gerekend van de Belgische toerist, die in de maanden daarna het contact met Yohanys geenszins liet ver-

wateren. ‘Gaandeweg werd de band intenser en onze relatie sterker, ondanks de karakteristieke en culturele verschillen.’

Allesbehalve schijn

Na maanden van een langeafstandsrelatie en enkele reizen over en weer trouwden Yohanys en Tom – zo heet de Jettenaar die het hart van de Cubaanse had weten te veroveren – in 2017. ‘Het feest vond plaats in mijn geboortedorp, in het bijzijn van mijn familie en vrienden, maar ook de ouders en de broer van Tom waren erbij’, merkt Yohanys op als ze terugdenkt aan die mooie dag. Maar wie dacht dat het huwelijk voor het jonge koppel de weg opende voor een leven aan elkaars zijde, kent de kronkels van de Belgische administratie nog niet. ‘Het heeft uiteindelijk nog zes maanden geduurd voor ik mijn verblijfsvergunning verkreeg en kon over-

komen uit Cuba’, aldus Yohanys. ‘Ik begrijp ergens wel de terughoudendheid van de ambtenaren die verantwoordelijk waren voor mijn dossier, gezien mijn jonge leeftijd (Yohanys was op dat ogenblik nog altijd pas 28, n.v.d.r.) en de problematiek van de schijnhuwelijken. Maar bij ons was het wel echte liefde!’

Ver van oma en opa

Ondertussen woont Yohanys zo’n anderhalf jaar in Jette en bouwt ze hier, samen met haar man, een nieuw leven op. Zo volgde ze een cursus Frans en werkt ze momenteel halftime als huishoudster in het René Magritte Museum. Maar uiteraard mist ze haar thuisland en houdt ze nauw contact met haar familie en vrienden in Cuba. ‘Ik bel elke week met mijn grootouders’, zegt ze met een kleine knik in haar stem. ‘Toen ik pas drie jaar was, stierf mijn moeder en hebben zij mij onder hun hoede genomen. Logisch dus dat ik hen het meeste mis.’ Gelukkig ziet ze haar familie binnenkort terug als ze naar Cuba teruggaat. Elke Cubaan die het land verlaat, moet zich er namelijk binnen de twee jaar opnieuw aanmelden wil hij zijn burgerrechten niet verliezen. Dus wordt het straks een blij weerzien tussen Yohanys en haar oma en opa.

Gezien mijn jonge leeftijd en de problematiek van de schijnhuwelijken, begrijp ik de terughoudendheid. Maar bij ons was het wel echte liefde!

Fiesta y música

Voor iemand die pas zo recent haar geboorteland in Centraal-Amerika verliet, moeten de cultuurschock en de aanpassingsproblemen waarschijnlijk nog nazinderen. ‘Het is vooral de manier waarop Belgen en Cubanen in het leven staan die zo verschillend is’, merkt Yohanys op. ‘Hier kennen de mensen nauwelijks hun burens en gunnen ze mekaar nauwelijks een blik, laat staan een begroeting. In Cuba bekijkt iedereen als het ware het leven door een roze bril en is elke gelegenheid goed voor een feest met veel muziek: salsa, rumba, enzovoort.’

Of ze dan ooit terug wil, proberen we tot slot te achterhalen. ‘Geen idee, ik leef in het heden en zie wel waar de toekomst ons brengt. Ik voel me ook net zo min Cubaanse als Belgische. Noem mij maar een wereldburger’, lacht Yohanys haar hagelwitte tanden bloot.